

Kedves Olvasóim!

Két évvel ezelőtt filmet készítettem Gödöllőről, eközben megismertem a királyi kastély építtetőjének Grassalkovich Antalnak az élettörténetét. A török kiűzését, majd a Rákóczi szabadságharcot követő idők leghatalmasabb földesura volt, aki birtokain, 33 templomot és tucatnyi kastélyt építtetett. Kiváló képességű hivatalnokként Mária Terézia legfőbb támaszává vált, s kellő ambíció szorult belé, hogy a hatalomhoz közel 135 ezer holdnyi földet gyűjtsön össze. Jórészét a török hódoltság alatt kivézet földbirtokosoktól szerezte, sok ellenséget gyűjtve magának.

Negyed évezred távlatából visszatekintve mégis hasznosnak ítélnék munkásságát, hiszen a pogány által lakatlanná tett országban német, szlovák, cseh parasztokat, iparosokat telepített. Lehetséges, hogy az ő idejében érkeztek a tót hegyekből Herencsénybe a szláv nevű családok, akik hamarosan elmagyarosodtak.

Hosszú ideig nem értettem, hogy ez a zseniális szervező, gyakorlatias gondolkodású gazdasági szakember miért templomokat és kastélyokat építtet, miért nem gazdaságokat, ipari üzemeket hozott létre. Ahogy haladtam a róla s koráról szóló könyvek olvasásában rájöttem a szándékára, amely ugyanolyan lenyűgözően előretekintő volt, mint egész élete. Abban az országrészben, ahol 150 évig a pogány volt az úr, két-három hatalom adószedői sanyargatták a népet, idegen szándékok érvényesültek a helyiek rovására, martalócbandák garázdálkodtak büntetlenül, ott elkopott a hit, az erkölcs, a hatalomba vetett bizalom.

Először rendet kellett tenni a lelkekben, a gondolkodásban, a társadalom és a hatalom rendszerében. Ezután megjelenhettek az új honfoglalók: a parasztok, az iparosok, a kereskedők és saját érdekük szerint felvirágoztatták a vidéket. Ezt a lelki, szellemi rendteremtést szolgálták a templomok, s erre szolgáltak a kastélyok is, amelyek arra intették a lakosságot és az utazót, hogy már nem lakatlan-gazdátlan pusztán élnek-járnak.

Mi most abban a korban élünk, mint egykor Grassalkovich kortársai. Pogány szokások rabja a kifosz-

(Folytatás a 2. oldalon)

Közmeghallgatás és elfogadott 2008. évi költségvetés

A körjegyzőséget fenntartó települések képviselő testületei együttes és önálló üléseken készültek a 2008. évi költségvetés elfogadására. A tervezetek második tárgyalása után és a végső döntés előtt került sor Herencsényben a közmeghallgatásra a Művelődési Házban, 2008. február 16-án.

Jusztin Józsefné polgármester üdvözölte a megjelenteket, majd részletesen ismertette a község 2008. évi költségvetésének tervezetét. Ezután külön tájékoztatást tartott a hulladékgyűjtés új rendszeréről (a szolgáltató kiválasztása, a zsákos gyűjtés, a szelektív hulladékgyűjtéssel kapcsolatos legfontosabb tudnivalók). Kérte a megjelenteket és rajtuk keresztül a község lakosságát, hogy saját érdekükben és a falu környezetének rendben tartása érdekében, ne égensenek műanyag hulladékot, és ne hordják ki a szemetet szanaszét a határba.

A polgármesteri tájékoztatók után többen is hozzászóltak a megjelent lakosok közül.

- Koplányi Istvánné a Jókai utca állapotára hívta fel a figyelmet és azt kérte, hogy legalább egy szilárd burkolatú járda készüljön;
- Kalmár Lászlóné elmondta, hogy a Gándort a Vajdafaluvallal összekötő útra nagyobb figyelemmel kellene lenni, mivel nagyon sokan használják, fiatalok és idősebbek egyaránt, gyalog is és kerékpárral. Az út jelenleg szinte használhatatlan;
- Perjési Attila a földutak elhanyagoltságáról szólt, ami megakadályozza, hogy az ide érkező vendégeknek meg lehessen mutatni a környező gyönyörű tájat. Gyakori, hogy az utat kerítés zárja el és akadályozza a határban való mozgást. Külön hangsúlyozta annak a káros hatását, ha a vendégek kísétálva, vagy kikocsizva szemétkupacokat találnak a faluszéli utak mentén, az árkokban;

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az 1. oldalról)

tott ország lakossága, a nemzeti gondolkodás hívei hatalanságra kényszerítve, vagy belső száműzetésben élnek. Az új hatalmi elit a lelki, szellemi, társadalmi rendcsinálás helyett gazdasági programokkal akar új világot teremteni. Az ezredforduló politikai eliteje már nem ismeri a lélek, a szellem és a társadalmi igazságosság fogalmát, nem is adhat választ kérdéseinkre.

Nincs Grassalkovich Antalunk, aki zavaros körülmények között összegyűjtött vagyonát a nemzet érdekében gyümölcsöztetné. Magunknak, a megnyomorított, kifosztott vidék lakosságának kell rendet tennünk, a pusztában új világot teremtenünk. Egy faluban, egy kistérségben, egy régióban, mint például Herencsény, vagy a Palócföld. Ha öntudatunkban megerősödünk, és tudjuk, hogy mit akarunk, részgazságokkal, kampányhazugságokkal nem tudják megzavarni a fejünket, megnövekszik a becsületünk is. Addig csak buta szavazógépeknek tekintenek minket, akiket úgy irányítanak, hogy nagyobb, meghökentőbbet mondunk nekik, mint korábban.

Még néhány nap, és itt a népszavazás. Ahány párt, annyi tanács zúdul ránk. Menjünk el, és szavazzunk igennel, mondja az egyik, menjünk el és szavazzunk nemmel, mondja a másik, ne menjünk el, mondja a harmadik. Mit tehetünk ilyenkor?

Mindenek előtt legyünk tisztában azzal, hogy nem háromszáz forintra, vagy csupán a tandíjról van szó. A ki-

síkatott rendszerváltás, a hazug törvényekkel széthordott nemzeti vagyon, a lelkekben, agyakban elmulasztott rendcsinálás felett kell ítéletet mondanunk.

El kell mennünk szavazni, hogy megrendüljön a fundamentumáig korhad, társadalmi igazságtalanságoktól roskadozó építmény, amit magyar parlamenti demokráciának nevezünk. Tudjuk, hogy szinte minden elemében módosításra szorulna, de semmi lényegyet érintő változás nem történt az elmúlt két évtizedben. A politikai elit tagjai, érdekcsoportjai között vannak, akik főbenjáró bűnököt követtek el, de a legrendesebb sem büntelen, mert részese, haszonélvezője volt – akár ellenzéki-ként is – az ország tönkretételének.

Ne értsék félre, nem akarom egy kalap alá venni a pártokat, politikai irányzatokat. Hiszek Istenben, a nemzetben, a családban, a görög-keresztény értékekben, ennek megfelelően sokkal hasznosabbnak tartom és támogatom azt a politikai erőt, amelyik ezt felvállalja. De tisztelen azt is, akinek más az értékrendje, mert elsősorban

embernek tartom, akivel közös a sorsunk, s egymás közötti viszonyunkban csak negyedik-ötödik helyen szerepelhet politikáról vallott különbözőségünk.

A népszavazással nem vagyunk túl a nehézségeken. Azzal a szemlélettel és gyakorlattal, amellyel az országot irányítják, csak újabb zsákutcába futhatunk, akkor is, ha most, vagy két év múlva új kormány kerül hatalomra. Ki kell kényszeríteni az állam hatalmi ágainak, a társadalom, a gazdaság és a kultúra egészének megtisztulását. Mindezt az egyes területek haszonélvezői önmaguktól soha nem teszik meg, ezt csak kikényszeríteni lehet.

Bűnökkel, mulasztásokkal, nemtörődomséggel terhes két évtized – benne a kiábrándító, Európa peremére taszító utolsó évek – vannak mögöttünk, és kínos, küszködő jövő előttünk. Az el nem végzett munka fáradalmait nem tudjuk elkerülni, a méltatlan konclesők által felélt pénz mindig hiányozni fog. Ne igazodva, hanem saját érdekeink szerint szavazzunk végre!

Pekár István

Közmeghallgatás és elfogadott 2008. évi költségvetés

(Folytatás az 1. oldalról)

- Kalmár László szerint a ravatalozóval sürgősen tenni kell valamit, mielőtt még komolyabb kár keletkezik, javasolta, hogy minden buszmegállóban legyen hulladékgyűjtő és nehezményezte a településen áthaladó út egyes belterületi szakaszainak gyatra állapotát;
- Dropka József észrevételezte a házuk alatti közterület ápolatlanságát, és hogy egyes átereszek tisztításának hiányában a vizek nem tudnak elfolyni. Határozott intézkedést kérve, megemlítette, hogy a településen nagy sebességgel áthajtó nehéz gépjárművek okozta rázkódás tönkre teszi a Kossuth utca menti házakat. Ennek a régi problémának eddig csak egy felemás megoldása született, a vajdafalui elágazás elé kitétek egy 30 km-es táblát, ahol pedig igazán hiányzik a sebességkorlátozás jelzése, oda nem;
- Magyar Sándor a hulladékgyűjtésről mondta el kritikus véleményét.

A felvetett problémákra és kérdésekre Polgármester asszony, Pekár István (aki tapsot is kapott hozzászólásáért) és Jávor Károly válaszoltak. A lakosság részé-

ről elhangzottak egy része már ismert a képviselő testület előtt, de megköszönünk minden észrevételt. Ezek egy részét mi magunk igyekszünk orvosolni, más részét az illetékesekhez továbbítjuk. Ide tartozik pl. a sebességkorlátozás jelzésének szükségessége (Váckisújfaluban ezt úgy oldották meg, hogy a falu mindkét végére, a településnév táblára kitétek egy-egy sebességkorlátozó táblát, de Pencen is hasonló megoldást választottak). A hozzászólók a kérdésekre, felvetésekre adott válaszokat elfogadták illetve tudomásul vették.

A közmeghallgatás utáni héten Cserhátsurány és Herencsény községek önkormányzatának képviselő testületei elfogadták a közösen fenntartott intézmények, illetve a saját községük 2008. évi költségvetését. Az intézmények fenntartásához Herencsény

község az alábbiak szerint járul hozzá 2008-ban:

- körjegyzőség: 9 millió forint;
- iskola: 7 millió forint;
- óvoda: 6,4 millió forint.

Herencsény község önkormányzatának, az önkormányzati feladatok ellátása 2008. évi költségvetésének fő számai a következők:

- kiadási főösszeg: 107,9 millió forint;
- bevételi főösszeg: 87,4 millió forint;
- forráshiány: 20,5 millió forint.

A 2007. évi takarékoságra és ésszerűsítésre törekvő gazdálkodással a forráshiányt sikerült csökkentenünk. Ezt a törekvést akarjuk 2008-ban is folytatni, hogy a hiány további leszorításával egyre inkább a fejlesztések irányába tudjunk fordulni.

Jávor Károly

Herencsényi Hírmondó • Herencsény polgárainak tájékoztató magazinja • Megjelenik minden hónap utolsó hetében • Kiadja: Herencsény község önkormányzata
 Felelős kiadó: Jusztin Józsefné polgármester • A szerkesztőség címe: Herencsényi Főút, 2677 Herencsény, Kossuth út 50. • Felelős szerkesztő: Pekár István, tel: 303-436-115, e-mail: pekar55@t-online.hu • Szerkesztőségi titkár: Ambrózi Erzsébet, tel: 35-357-459, e-mail: szandai_jozsef@t-online.hu • Nyomdai munkák: Agroinform Kiadó és Nyomda Kft., 1149 Budapest, Angol u. 34. • Ügyvezető: Bolyki István • Nyomdai előkészítés: Sándor Anna, Soós Éva • Lapunk szerzői: Ambrózi Erzsébet, Csizék Alíz, Csizék Róbert, Hegedűs Szilárd, Lukács Rita, Oláh Kitti, Pekár István, Pszota Csilla, Szandai József, Szedlák Dorina, Varga Judit, Tácsik Bálint

Minden egyházi esemény iránt érdeklődő templomjáró hívő már bizonyosan hallotta a hírt, hogy XVI. Benedek pápa, Pál apostol születésének kétezredik évfordulójának tiszteletére meghirdette Szent Pál évét. A szentév 2008. június 29-én kezdődik és 2009. június 29-ig tart. Rómában Nemzetközi Szent Pál találkozót szerveznek Pál római sírjához, de sokan végigjárják működésének állomásait, Kis-Ázsiában is.

„Szent Pál a népek apostola! – Örömmel teszem magamévá ezt a szép, nagyon is komoly felszólítást, s indulok el tudatosan a páli úton. A saját apostoli életpályámon kelek útra, hogy önmagamnak és embertársaimnak is megtaláljam azt az utat, amely az Istvánok vérért követelő gyűlölködésből elvezet a jóságos szeretetbe. Elindulok, hogy életemmel tovább írjam a magam kis, egyszerű szeretet himnuszát, s hogy másokat is segítek abban, hogy ők is megélhessék a saját életük szeretet himnuszát.” – hirdette Bőjte Csaba atya, a dévai Szent Ferenc kolostor szerzetese.

Mit csinált Szent Pál? Jézus halálát követően ment városról városra s hirdette Jézus tanításait, elmondva cselekedeteit, szervezte a katolikus közösségeket. Ahol nem fogadták őt, vagy ki-mondottan üldözték, ott keresett olyan személyeket, akiket helyben ismertek, elfogadtak, s „fűlök volt” Isten ígéire, azaz nemcsak meghallgatták tanításait, de el is fogadták. Belátták, hogy csak a világi örömeire törekedve, a lélek elhanyagolásával, a közösséggel nem tö-

Szent Pál és a Biblia éve

rődve, nem lehet teljes és kegyelemmel gazdag életet élni. Missziós munkát végzett Pál, vállalta a fáradalmakat s nem törődött a veszéllyel, mert életét az Úrra bízta.

A Magyar Püspöki Kar, a protestánsok püspökeivel közösen, 2008-at a Biblia évének nyilvánította. Hivatalosan 2008. január 20-án kezdődik ez az év, s látni kell, hogy szoros összefüggés és kapcsolatban van a Szent Pál évének megünneplésével.

Nem ünnepelni akarunk a Biblia kapcsán, hanem a meggyötört, kifosztott országunk népének van szüksége Isten ígéjére, mivel hitehagyott kegyurak tépik darabokra nemzetünk még megmaradt kincseit, de nem riadnak vissza nemzetársaink gyilkolásától sem, mert az egészségügyi ellátás szétzúzása Jézus elleni bűn! Miért? Azért mert Jézus az árokparton fekvő betegeket, vér folyásosokat, koldusokat és szolgákat gyógyította, azok egészségét adta vissza, s ezt megtagadni Isten és nemzet elleni bűncselekmény – gonoszság!

Összegezve nagyon meggondoltan és az alapokhoz visszanyúlva kezdte meg gyógyítani Európát XVI. Benedek. Szent Pál évével a misszió szükségességét nyilvánította ki a globalizációtól

szervenő társadalmak gyógyírjaként, hisz ha lelkek nem keresik Jézus szeretetét, akkor szeretetlenné lesz a világ, s abban az embernek helye már nincs. A Magyar Bibliatársulat jó érzéssel és jó időben kezdeményezte a Biblia évét, hisz az nélkülözhetetlen a gyökerekhez való eljutásban.

Innét kell újra elindulnunk, mint Pál apostol tette, s meg kell ismernünk hitünk lényegét, el kell benne mélyülnünk, hogy befogadjon minket, s mi is tovább tudjuk adni azt. Meg kell élnünk a mi kis szeretet himnuszunkat, hogy mi is tegyünk az Egyházunkért, megalázott, letiport nemzetünkért! Ha nem cselekszünk elveszünk! Én úgy érzem, mindnyájan részt akarunk venni a feladatokban, s talán jut nekünk is cserébe az Úr végtelen szeretetéből.

A palóc ember szegény! Nem kőkeresztek állnak a határban, hanem legtöbb helyen csak pléhből készült korpuzok feszülnek a több százéves, besüllyedt fakereszteken. Mit jelent ez? A kő keresztek nem igénylik a gondozást. Miután felállították, állja az esőt, fagyot. A palóc feszületeket sehol sem eszi a rozsda, mert egy-két évente átfestik, gondozzák, s hiába süpped majd feléig a földbe az ük és dédszülők által állított kereszt a pléh Jézuskával, látszik rajta a törődő szeretet. Tövében majd mindig friss virág, a fű körülötte mindig frissen vágva. Szereti a palóc Jézusát!

Szent Pál és a Biblia évében nem csupán Jézus gondozására figyel a palóc, hanem befelé a lélek felé is. Ideje van az elmélkedésnek, ideje van a tanulásnak és a misszióknak, ideje van a „szeretetnek”, ha a palóc falvak és emberek ki akarnak kapaszkodni a nemzet- és hitromboló jelenből

Kalmár Ildikó

Nem az iskolák, a nemzet a tét!

Az utóbbi években mindenki érzi, hogy a 2500 lakos alatti településeken nehezebb az élet. Ritkábban járnak a buszok, romlik az utak állapota, megszűnőben a postahivatal, kultúrház alig-alig működik, most pedig egyre több iskolát fenyeget a bezárás réme. A politikusok, viszonylag egyszerű, rövid és tömör magyarázatot adnak: nem gazdaságos a működtetésük. Ettől kezdve nincsen rájuk szükség. Ilyen röviden és tömören lemond a mai politikai vezetés az ország népességének közel feléről és akkor az „egészségügyi reformokról” még nem szóltam.

Sokan gondoljuk azonban úgy hazánk és a történelmi Magyarország területén, hogy muszáj bizonyítanunk, hogy ami falusi, az nem egyenlő a rosszal, az életképtelennel.

Ez a furcsa értékrend döntő részben csak a kormányzat egyirányúsított gazdaságpolitikájának köszönhető.

Ennek szellemében kezdődött mozgolódás. A civil szervezetek egyre-másra hallatják hangjukat, többek között a kisközségek és kistelepülések megmentéséért. E sorozatnak volt egyik láncszeme az a tanácskozás, amit január 25-én tartottunk Cserhátsurányban. A hívó szóra 32 településről 67 személy jött el, döntő részben pedagógusok, polgármesterek és képviselő testületi tagok. Tanácskozásunkat megtisztelte Dr. Surján László, az Európa Parlament képviselője, valamint Szabó Gellért, a Faluszövetség elnöke, Szentkirály polgármestere, de volt vendégünk a Tisza partról és az Alföldről is.

A tanácskozáson alapvetően napjaink nehézségeit vitattuk meg, valamint azt, hogy miből és miért fakadnak nehézségeink. Számos hozzászóló mondta el, hogy szinte minden mérce szerint jól működik intézményünk, mégis a működőképesség határán, vannak. Szinte mindegyiket a bezárás réme fenyegeti. Az is látszik, a kormányzat nem vállalja fel, hogy szemtől szembe mondja a falunak: hogy nincs

szükség az iskolára. Az önkormányzatokat és intézményeit kényszeríti elvonásokkal, büntetésekkel olyan alulfinanszírozott kényszerhelyzetbe, így nem lesznek képesek túlélni ezen intézkedések sorát. Olyan ez mintha a falunak zsákban kellene versenyt futnia a jól edzett, esetleg doppingolt várossal, nagyobb létszámú a politika által preferált településekkel. Több alkalommal elhangzott, hogy ezt szándékos falurombolásnak minősítik a falun élők. Hiszen ha megszűnnek az óvodák, iskolák, ha nincsen orvos, nincsen posta, alig járnak a menetrendszerinti járatok, akkor lehet-e élni falun? Lassan nem lesz aki gyermeket szül, és nem lesz aki letelepszik, mert a falu már nem élhető. Ez a nemzet pusztulását vetíti előre, hiszen az ország lakóinak fele ilyen falukban él.

Lehet, hogy az iskolák lehetetlenné tétele csak eszköz ehhez?

Azt pedig már ma is látjuk, hogy a városi, orvosi rendelők így is végtelenül zsúfoltak, az iskolákban nem ritka, hogy harminc fölötti gyermeklétszámmal küzdenek a pedagógusok. Nincs elég lakás, nincs munkahely és nincs elég óvoda, sem bölcsőde. Tehát a város sem fogadó kész. Akkor mégis mi a teendőnk? Az, hogy bizonyítsuk be, hogy ugyanolyan hasznos, életképes tagjai vagyunk az országnak, mint a városban élő emberek. Hallassuk hangunkat, és mi civilek álljunk politikusaink elé az általunk jól tudott tényekkel, hogy a nemzet bennünk is él, ám nélkülünk nem. Minden feladatunkat igyekezzünk a legjobban tenni, az első helyezett a túlélést kaphatja, a másodikkak a halálos ítélet jut.

Elhangzott és teljes mértékben egyetértettünk vele, hogy aki a falusi iskolából elviszi gyermekét, az a falu életerejét viszi el. Hiszen ha nincsenek fiatalok, minek iskola, kultúrház, minek munkahely, és ha nincsen mindez, akkor minek ott élni? Tudom sok szülő, arra hivatkozik, hogy nem az egyetlen gyereke miatt vész el mindez, de ha minden szülő így gondolkodik, vagy legalább is sok, akkor a folyamat visszafordíthatatlanná válik.

Mindemellett olyan korrekten működő, valóságos társulásokat kell kialakítani, amikkel valóban sikerül az elvárásoknak minél inkább megfelelni. Amelyekben teljesen egyenlő feltételek érvényesek minden társtelepülésre és a gesztorra egyaránt. Ezek a társulások legyenek átfogók és az élet közösen élhető területeit is, öleljék fel.

Végül megegyezés született abban, hogy mi civilek alakítsunk egyesületet a falusi iskolák és kistelepülések meg-

mentésére. Amin keresztül sikerülhet egységesen kiállni, és az országban összehangolni ezt a falu és iskola megmentő munkát. Mint ez az óta kiderült, az országban az egyik legeredményesebb tanácskozás volt a surányi. Az itt született egyezségekről illetve helyzetünkről február 9.-én a parlamentben számolhattam be az erre szervezett fórumon.

E fórumon is megerősítést nyert, hogy ez a munka követendő, és ebben a típusú civil összefogásban illetve a falvak lakóiban rejlik az az erő, amivel megmenthetjük intézményeinket, falvainkat.

Kérek hát mindenkit, akit a falu, az ország sorsa is érdekel és szeretné megtartani azt a fajta konzervatív, ám befogadó értékrendet, erköl-

csőt, amit a kisiskolák és kistelepülések képviselnek. Ezt úgy jellemeztem, a parlamentben is, hogy „akit nálunk tarisnyáltak, nem fogja az élet piszka, mert nálunk még a sár is tiszta”.

Ma már megtapasztaltam, hogy szerte az országban és szűkebb pátriánkban is sokan érzik ezt így és valóban képesek áldozatokra is, hogy ezeket az ezred éves értékeket, kultúrát megmentsük.

Ehhez a munkához kívánok mindenkinek kellően sok erőt, kitartást, állhatatosságot a falu és az ország vezetőinek, mérhetetlen sok türelmet és bölcsességet.

Sztancsik József

Civil szervezetek Herencsényben

A sportegyesület

A herencsényi sportegylet labdarúgó csapatát 1954-ben alakították meg a helyi fiatalok. Akkor még a foci pálya a patak másik felén volt, a jelenlegi Praszna üzem helyén. A labdarúgók vettek részt szervezett bajnokságban, csak a szomszéd települések közötti derbi jelentették a kihívást. Később a politika helyzet változásával és agitátorok hatására a sportoló fiatalok többsége elhagyta a falut, munkahely reményében, így a sportélet is kihuny.

A Herencsényi Sportegyesület 1960-ban alakult, az akkori tanácsi rendszer által hozták létre a falu vezetői. Sportegyesület egyetlen szakosztálya a labdarúgás volt, amelynek megalakulásakor piros-sárga lett a színe, mivel ilyen volt az első dresszük, amit magukra ölthettek. A helyi sportszerető emberek nagy lelkesedéssel vettek részt a társadalmi munkába, hogy megépítsék a mai napig is használatban lévő focipályát. A sportöltözőről később a tanács gondoskodott az orvosi rendelő melletti községi fürdőt kapta meg az egyesület, ezt, azóta többször felújították. A helyi fiatalokból álló csapat a ballassagyarmati járási bajnokságban szerepelt. A lelkesedés meghozta az eredményét, 1965–66 évi bajnokságban feljutott a megyei II. osztályba. Ebbe az osztályba a herencsényi labdarúgók

több kiemelkedő eredményt is elérték.

1974-75-ös és 1984-85 évadban megnyerték a bajnokságot, azonban az osztályozó mérkőzésen alulmaradtak, így a falu számára az igazi sikernek számító megyei I. osztályba jutás csak álom maradt. A csalódott játékosok, vezetők a sikertelen osztályozó mérkőzés után elhagyták a csapatot. A jelentősen meggyengült csapat 1985-86-os bajnokság végén kiesett a megyei III. osztályba. Ezt követően vezetők hiányában nemtörődömség jellemezte az egyesületet, ami azt jelentette, hogy a csapat az 1990-91-es bajnokságban, (fennállásának történetében először) nem indult. Következő évben a polgármester által támogatva Horváth János és Kerekes János újjászervezték a csapatot. Ez a csapat jelentősen megerősítve vágott neki a bajnokságnak és fel is jutott a megyei II. osztályba. Két sikeres év után azonban ismét szétesett, és ki is esett a csapat. A játékosok és a vezetők ismét elhagyták az egyesületet. Ekkor a csapat megmaradt játékosai: Keresztúri Tibor és jómagam elvállaltuk a csapat irányítását, és a megmaradt ifjúsági játékosokra építve elindultunk a 95-96-os bajnokságban. A következő évben visszatértünk a korábbi játékosaink. A megerősödött csapat az utolsó pillanatig harcban állt a bajnokság

megnyeréséért. Végül gólkülönbséggel csak dobogós lett. Ezután ismét generációváltás következett. Minden évben sikerült egy-két fiatalt megnyerni az egyesület számára. Az ezredforduló után is mindig sikerült olyan csapatot indítani a bajnokságban, amely méltó volt a faluhoz, a hagyományaihoz. Jó szórakozást tudott nyújtani a sportszerető lakosoknak, és nem utolsósorban lehetőséget adott a fiataloknak a versenysportra.

Az elmúlt években, a szűk anyagi lehetőségek miatt bármilyen jó csapat is volt Herencsényben, nem álmodhattott a feljutásról. Az elanyagiasodott világlunkban, a sportra már igen kevés jut, ezt jelzi, hogy a környező falukban

már csak emlék a labdarúgó csapat, és Herencsényben is minden évben újra kell gondolni a bajnokságba való nevezés lehetőségét.

Herencsényi Sportegyesület működésének fennmaradásában sokat köszönhet azoknak az embereknek, akik társadalmi munkájukkal segítettek a pálya gondozásában, utazások megszervezésében, mérkőzések lebonyolításában, csapat szponzorálásában. Végül felsorolok párnevet, akik a herencsényi csapat múltjában nagyszerű labdarúgással örökre bevették a nevüket. Nem akarok megbántani senkit, és elnézést kérek a kihagyott emberektől. Babcsán Gábor, Bartus János, Borkó Zoltán, Cserődi Gábor, Hamza János,

Horák István, Jusztin Sándor, Kelemen István, Keresztúri Tibor, Kis István, Kis Mihály, Magyar Sándor és András, Pasqualini Ernő, Szabó Tibor, Szalai Antal, Szalai István és Tibor, Szántó Csaba, Szilfai Mihály, Tácsik Kálmán.

Herencsény SPORT 2008.

Herencsényi labdarúgó csapat 2008. március 09-én a herencsényi pályán 14.00 óras kezdéssel Csesztve csapata ellen megkezdte felkészülését a tavaszi folytatásra, majd 2008. március 16-án 14.00 órakor Csesztve-Herencsény barátságos labdarúgó mérkőzés Csesztvén.

2008. 03. 23. 15.00 óra Ipolytarnóc–Herencsény bajnoki mérkőzés.

2008. 03. 30. 15.00 óra Herencsény–Ipolyvece bajnoki mérkőzés.

Pifka Vencel

Herencsénybe hazamenni jó. Nem költöztem messze, ma már 37 kilométer nem távolság, mégis nagyon távol van. Mert nem vagyok otthon. Ha nagyon hiányzik a falum, akkor Püspökhatvan széléről megnézem a szandai hegyet a távolban, mert tudom, hogy azt otthonról is láthatom. Mégsem vagyok messze.

Szeretek hazamenni. Ha már túl sok minden összetorlódott a hétköznapokban és kezdek kimerülni, akkor arra gondolok, hogy mindjárt péntek délután és megyünk Herencsénybe. Nem megyünk új helyre, és mégis izgalommal tölt el a várakozás. A gyerekek azon szoktak versengeni, hogy ki látja meg elsőnek a nagy keresztet, majd a templom tornyát. Én pedig azt figyelem, mikor tűnnek fel az ismerős dombok, hegyek. Amikor meglátom a Hegyes 399 méter magas csúcsát, ahogy kiemelkedik a Cserhát-surány felé elhúzó egyhangú vonulatból, eszembe jutnak azok a kellemes kirándulások amiket oda szerveztünk. Akkor még fiatal fák vették körbe a Hegyest és remek kilátás nyílt a környékre. Mikor utójára ott jártam, már megnőtték a fák és nem lehetett tőlük látni.

Miután beköszönt az ős, egyre rövidülnek a nappalok. Majd délután öt órakor már teljes a sötétség. Ilyenkor kiállok az udvarra és figyelek. Csönd. Nincs autózúgás, kopácsolás, kutyaugatás, beszéd. Csak csönd. Annyira, hogy belezúg a fülem. Ha szerencsém van, azért hallhatok mást is. Szarvasbögést. Mintha a kert végén lenne. És mégsem.

Nyáron hajnalban érdemes hallgatózni. Ezer madár énekel, csivitel egy-

Vallomás a szülőföldről

Ahol jó lenni

szerre. Az egyik legszebb ének a sárgarigóé. Bár nem szívesen mutatkozik, időnként meg tudom nézni Margit néni fűzfáján, ami nagyon sok madárnak biztosít pihenő- és búvóhelyet.

Tavasztól őszig szívesen járok gombázni. Kiváló termő területek vannak a környező erdőkben, nagyon sok gombafajta megterem itt. Ha az időjárás kedvezően alakul kora ősszel, ellepi az erdők alját a mindenféle színben és formában pompázó gombasereg. Ekkor inkább a látvány miatt érdemes felkeresni az erdeinket.

De nemcsak a gombagyűjtés miatt kell kimozdulni otthonról. Remek kirándulásokat lehet tenni a vidéken, és nem lehet megunni. Az első turistatérképem a Cserhát volt. Ma már szakadt a sok használatból, de még mindig tartogat újdonásokat.

Szeretek hazamenni. Hazaérve mindig a megszokott épületekkel és emberekkel találkozom.

Mégis folyamatosan változik a falu és lakói. Egyre kevesebben vannak azok az emberek, akik meghatározó egyéniségei és színfoltjai a falunknak. A fiatalok elvándorolnak biztosabb megélhetést keresve, az idősek meghalnak. Persze, ha a haladást nézem és a folyamatos fejlődést, akkor már egy kicsit el is szomorodok. Mi lesz Herencsényből néhány évtized múlva? Egyre több az üres ingatlan és nagyon sok házban már csak az idősek laknak. Hétfévente kicsit feléled a falu, hazatérnek a fiatalok, visszatérnek a gyerekek. De a hétköznapok mindig hosszabbak, mint a hétvégék.

Itthon mindenkit ismerek, és mindenki ismer a régi lakosok közül. Igazi közösség. Nem megy el egymás mellett senki a nélkül, hogy legalább ne köszönne. Mindenki, a saját portája mellett, a szomszédét is figyelemmel tartja. Kölcsonösen segítenek egymáson. Ha idegen autó vagy személy tűnik fel az utcában, a házsarkok mögül fejek bukkannak elő és érdeklődve nézik, hogy vajon hová megy. Titkok nincsenek. Csak nem mindenki tud róla.

Emlékeim közt elevenen él még a furnér üzem. Sokaknak biztosított megélhetést ez a munkahely, többek közt a családomnak is. Gyerekként mindig találtam okot arra, hogy kimenjek Harasztira. Vagy reggelit vittem édesapámnak, amit aztán együtt ettünk meg, vagy csak azért mentem ki, hogy együtt jöhessünk haza négy órakor. Néhány éve kíváncsiságból vagy azért, hogy felidézsem a régi emlékeket, kimentem a furnérba. A pusztítás, az elmúlás és az esztelenség várt a telepen. Többet nem szeretnék oda visszatérni.

Maradok inkább az emlékeimnél. Hiszen rengeteg van. Nem akarom, hogy Herencsény csak emlék legyen. Bárhová is kerülünk az élet során, mindig herencsényiek maradunk, hiszen innen származunk.

Látom, hogy egyre többen tenni akarnak a kis falunkért, és ez bizakodással tölt el. Múlt, jelen, jövő. Egyik sem létezhet a másik nélkül. Ha így gondolkodunk, akkor továbbra is lesz hová hazatérni. Mert hazatérni mindig jó.

Jusztin István

Már nagyapáink is ismerték

A Bableves csárda

A Pásztóra utazó herencsényiek évtizedek óta elhaladnak a Bableves csárda mellett. Egykor a fuvarosok szinte törvényszerűen megálltak az öreg fogadónál, de néhány évtizeddel ezelőtt a buszjárat is megállt, hogy az utasok bekapjanak egy pohár bort, egy féldeci pálinkát. Ma az étterem előtt már autók sorakoznak, sokan a hat kilométerre fekvő – a világörökség részévé nyilvánított – Hollókőre igyekvő turisták közül kerülnek ki.

A csárdát az 1920-as években építette a Zilahi család. Közeli rokonaik voltak a herencsényi Borostyán söröző korábbi tulajdonosai, a Juhász család, Józsi bácsit és Eta nénit az idősebbek jól ismerték. Az emlékezet szerint réges-régen egy öregasszony lakott az útszéli fogadóba, ami még a mai épület helyén állhatott. Akkoriban minden faluban volt fogadó és kovácsműhely, mert a lovakat rendszeresen etetni, itatni, pihentetni kellett. Hogy az öregasszony milyen ételeket főzött, ma már nem tudjuk, de bableves mindig volt nála. Egy betyár – akkoriban még azok is előfordultak – minden héten betért hozzá, és ő mindig finom bablevessel kínálta. Állítólag ez a betyár nevezte el Bableves Csárdának.

A fogadóhoz húszholdas szőlő ültetvény tartozott, Juhász József gyakran emlegette, hogy a bablevesi bor vettekett a legjobb gyöngyösi borokkal. Ezzel a finom borral és pálinkával kínálták a vendégeket. Ma még a csárda felett néhány száz méterrel a szőlő nyomai felfedezhetők a présház romjaival együtt.

A Mátra irányába tartó kereskedők szívesen megálltak a fogadónál, ahol ízletes bablevest kínáltak. Aztán lassan leáldozott a messze földön ismert intézmény csillaga, jó ideig még kocsmaként működött, aztán évekig zárva volt. Állapota leromlott, de a 80-as években újjáépítették. Három évig üzemelt, majd 5 évre újból bezárt. Ekkor vették át a mai tulajdonosok: Franka József és Franka Gábor. Nekik is van herencsényi kötődésük, a család asszonya, Teplánszki Mária.

Napjainkban többféle ételkülönlegesség közül választhatnak a vendégek. Fő hangsúlyt kapnak a palóc ízek,

és a vadból készített ételek, és a bableves specialitások. Nyolcféle babétel közül választhatnak a betérők, ezért a Hollókőre kiránduló turisták kedvenc étkezőhelyévé vált a csárda. Rövid ízelítő a kínálatukból: velővel töltött palacsinta rántva, fácánleves velőgombóccal, erdei gombával, őzpörkölt vargányával, hollókői sístergős, erdei tüzes fatányéros, fácánmell filé feketeteribzli mártással és hízott libamáj. Pénteken és szombaton este élőzenével szórakoztatja Franka József a betérő vendégeket. A középkorúak kedvelt szórakozó helye, de a fiatalok is szívesen látogatnak ide. A tulajdonos odafigyeléssel és lelkesedéssel végzi a munkáját, ha kiöregszik, akkor a család folytatja a vállalkozást.

Az étterem 40 főt tud kényelmesen vendégül látni, és 50 fő a nyitott teraszon ülhet le. Családi és nagyobb rendezvényeket is szívesen lebonyolítanak tavasztól ősziig. Érdeklődni a 06-30-229-4528 vagy a 06-32-380-030-as telefonszámon lehet! A vendéglátók megjegyzik, hogy üdülési csekk ellenében is lehet étkezni, de hamarosan a melegétkezési utalványt is elfogadják. A csárdában hirdetett panzió Felsőtoldon, mintegy öt kilométerre található. Hús fő befogadására alkalmas a tornácos, gangos parasztház, ami a nyugalmat és csendet kedvelőknek ideális pihenőhely.

Szedlák Dorina

Hol vannak a katonák?

Horák Vince

lovakkal művelte a földjeit. A bátyjával együtt gazdálkodtak, mert a szülők korán meghaltak, ő ekkor 28 éves volt. 1933-ban nősült, herencsényi lányt vett feleségül, Kalmár Rozáliát. Egy gyermekük született, Vince, aki a Hunyadi utcába lakik.

Tőle tudjuk, hogy a behívót 1942 kapta meg, majd május 8-án vonult be katonai szolgálatra az orosz frontra. Több alkalommal írt levelet a hadszíntérről. Utoljára 1943 januárjában küldött magáról életjelet. Későbbiekben érdeklődtek utána a Magyar Honvédség központi irattáránál, ahol azt a rövid választ kapták, hogy a 137.

hadoszlop honvédjé 1943. január 27-én Bicskeknél ellenséges harckocsi támadás közben eltűnt. Az itthon maradtak 1943 május 26-án kapták meg a szomorú hírt. Ebben a támadásban két cserhátsurányi katona vett részt, Bartus József és Hajdú János. Ők, miután hazakerületek elmondták, hogy olyan heves támadás érte őket, hogy akik Horák Vincével együtt harcoltak senki sem maradt életben. Mivel holttestét nem találták meg, ezért nem hősi halottnak, hanem eltűntnek nyilvánították. Az eltűntek közül azonban senki sem tért haza, életjelet sem adtak magukról soha.

Tácsik Bálint

A mint a temetőben rápillantunk a hősök sírjára, két hosszú sorban olvashatjuk a háborúban elhunytak nevét. Köztük van Horák Vince, aki 1909-ben született Herencsényben. Jómódú családban nevelkedett, rövid életét földműves gazdálkodóként töltötte el. Szerette az állatokat, értett is hozzájuk, szép

A meleg február előcsalogatta a Gyürki-hegyen a tavaszi hérics gyönyörű sárga virágát. Egy ötvenéves emléket jutatót eszembe soha vissza nem térő tavaszról, régen látott emberekről. Először apai nagymamám, Hevér Mária alacsony, hajlott, fekete ruhás alakja tűnik fel. Öregaszonyként látom, pedig alig volt idősebb, mint most én. Nála kötelességtudóbb, szorgalmasabb embert nem ismertem. Mindig ő kelt először és ő feküdt le utoljára, minden asszonyi munkának a legbiztosabb tudója volt.

Ismerte a csillagok járását, a fogyó és növekvő Holdhoz igazította a palántázást, a tyúkültetést. Mai napig emlékszem szenes vizeire, amiket akkor készített, ha azt gyanította, hogy szemmel vertek. Egy tányérba kevés vizet öntött, a seprűből két cirokszárat tépett azokat keresztbe tette a vízben, majd a tűzhelyből, ahogy mi hívtuk a masiná-

Cindróka

ból néhány parazsat dobott bele. Eztan a vizet megkeverte az egyik cirokszárral, és megmosdatott vele. A kezelés hatékonyságát nem tudom megítélni, de iskolás koromig orvos nem látott.

Egyszer voltam komolyabb beteg, amikor három éves koromban a kicsit idősebb Szandai Józsi – szegény már évek óta ott nyugszik a temetőben – engem és a velem egykorú húgát, Annust rábeszélte, hogy kóstoljuk meg a cindróka, ismertebb nevén tavaszi hérics sárga szirmait. Mi nem tudtuk, nyilván Jóska sem, hogy a legmérgezőbb növényeink közé tartozik.

Éjszaka rettenetes gyomorfájásra ébredtem, hánytam, szédültem, a család riadtan nézte vergődésemet. Nagymama gyorsan szenes vizet csinált, hamarosan elaludtam, reggel egészsége-

sen ébredtem. Délelőtt kiderült, hogy Annus hasonló tüneteket produkált az éjszaka, és Szandai Misa bátya figyelme az élénk fantáziájú Jóska-ra terelődött. Amint összeállt a kép, alapos verést kapott Jóska, s ezzel mindkét család napirendre tért az ügy felett.

Ha ez ma történik, nyilván az RTL klub híradóját és a Fókusz-t nem kerülhettük volna ki. Jóska nyilván elbújna a kertvégi garád veresgyűri bokrai közé, Misa bátya pedig elővinné a járomszöveget, és azzal mutatná, hogy merre van a kapu. Micsoda élmény a múltó éjszakai rosszullethez képest.

pekár

Farsang

Január 6-án, vízkeresztkor hangos zajkeltéssel, kolomprázással, ostorpatogatással kihirdették a farsangot, amely egészen a húsvétot megelőző nagyböjt kezdetéig tartott. A XV. század óta szólnak az adatok a férfi-női ruhacseréről, álarcviselésről, az állatalakoskodások különböző formáiról. A királyi udvartól a kis falvakig mindenütt farsangoltak hazánkban.

Napjaink leglátványosabb farsangi alakoskodása a Mohácson lakó délszlávok busójárása. A látványos eseményen tízezrek vesznek részt, és a programot az UNESCO felveszi a világörökségi listára. A busók fából faragott álarcokban jelennek meg, a busóálarcot eredetileg csak a felnőtt sokác (Baranyában, Bácskában élő délszláv népcsoport) férfiaknak volt szabad felöltöniük, a legények másfajta álarcot viseltek. A farsangi alakoskodók általában kis párbeszédű jeleneteket is előadnak, ilyenkor kerül színre a tréfás halottasjáték vagy lakodalom is.

A bálákat, táncmulatságokat általában az időszak utolsó három napján rendezték meg, melyek falusi színhelye a hatvanas évek elejétől jobbra a

kocsma volt. A párválasztás szempontjából igen fontos eseménynek számított. A lányok ilyenkor adták a bokkrétát (kicsiny tavaszi virágcsokor) a legénynek, amit aztán azok a kalapjuk mellé tűztek (persze csak azt, amit szívesen fogadtak), s úgy mentek a bálba. Szokás volt a lányok, asszonyok, sőt még a gyermekek külön farsangolása is. A házasságok "bátyus-kosaras báljában" az evésnek, ivásnak is fontos szerep jutott, és mint neve mutatja, az ételt, italt a mulatozáshoz otthonról hozták. A legtöbb férfi az asszonyok szórakozását,

mulatozását természetesnek tartotta. Elítélték azt a férjet, aki a maskarázást, mulatozást megtiltotta.

A házassági idény végéig, farsangig a pártában maradt lányokat, és néha a vénlegényeket kicsúfolták. Jellemző volt, hogy férfiakat öltöztettek be menyasszonnyak, és nagy zajt csaptak. A résztvevők, akik többnyire csak férfiak voltak, végigvonultak a falun, betértek minden vénlányos, vénlegényes házhoz és hangos csúfolódásba kezdtek.

Farsang idején általában sok ételt fogyasztottak, mert ettől a következő év bőségét remélték. Jellemző étel a fánk, melynek sokféle varázserőt tulajdonítottak, például azért kellett fánkot sütni, nehogy a szél elvigye a ház tetejét. Igen kedvelt étel volt a rétes is, amiről meg azt tartották, ha jól nyúlik, szerencsét hoz. **Varga Judit**

Elfeledett ételleink

A baromfiak között régen a tyúkok mellett mindenütt volt liba és kacska is. Ma már kevesen tartanak libát, a mai fiatalok, gyerekek közül sokan nem is kóstolták még a húsát.

Mákos guba (gubó)

Ma mákos gubaként ismerjük az „öntött kiflit”. Ezt a csemegét már régen is készítették, de nem kifliből. A tésztáját kemencében, tepsiben sütötték meg a kenyerek mellett.

Langyos, cukros vízben kelt élesztővel tésztát dagasztottak, amikor megkelt, kézzel tepszi hosszúságú rudakat formáztak belőle. Egy tepsibe 4–5 rudat fektettek, ezt megsütötték. A rudakat felkarikázták, langyos vízzel „megöntötték”, törött mákkal meghintették.

Libasütés

A liba vastagabb részeit, combját, mellét, máját zsírjában sütötték ki. A húst nagyjából egyforma darabokra vágták, a hájjal együtt sütötték. A bőrös hájból sült libatepertőt aztán főtt krumplival elkeverték, zsírjával meglocsolták, ezzel körítették a húst.

A liba szárnyából, nyakából, a fartöbblől finom leves készült.

Ambrózi Erzsébet

Megkérdeztük olvasóinkat!

Több mint egy év telt el a Herencsényi Hírmondó indulása óta. Érzékeljük a falubeliek, az elszármazottak érdeklődését lapunk iránt. A lap készítőinek jölesik a biztatás, de azt is tudjuk, hogy mindig lehet jobb és hasznosabb újságot készíteni. Most egy új kezdeményezéssel állunk elő. Hónapról hónapra öt olvasónknak felteszünk egy-egy közösségünket érintő kérdést. Reméljük, hogy a válaszok segítenek a jövőnk formálásában. Ez első kérdésünk:

Ön szerint milyen civilszervezetek, egyesületek alakítására lenne szükség Herencsényben?

Juhászné Kalmár Erika:

Két tinédzser korú gyermekem van, és azt látom, hogy nincs egy hely, ahol ők és a hasonló korúak összejöhetnek, programokat szervezhetnek maguknak. Nincsenek olyanok sem, akik irányítanák, segítenék őket. Lehet, hogy egy közösségi szervezet ezt meg tudná oldani.

Horák István:

Jó dolognak tartanám ha több egyesület alakulna. A március 1-i, fiatalok összefogását célzó kezdeményezés is pozitív, bár kérdés, hogy mi lesz belőle. Úgy tudom, hogy a szervező, Perjési Attila nem sok visszajelzést kapott eddig.

Schwanzer Mónika:

Fontos lenne a nagyobb összefogás a falu részéről. Két területen is óriási hiány mutatkozik az együttgondolkodásban. Az egyik a gyerekek és a fiatalok szabadidejének értelmes, házon kívüli eltöltése, amiben hosszú ideje nem történik semmi előremozdulás. A másik pedig a környezetvédelem. A szemétszállítás új rendjével lehetőséget kaptunk környezetünk megóvására, ehelyett láthatóan egyre több a szemét, ami később füstté válik. Nem lehet, hogy a jövőnk 200 Ft-on múljon. Szerintem egy ifjúsági és egy környezetvédő egyesület sokat tehetne a faluért.

Szedlák Dorina:

Én a korosztályom problémáit elég súlyosnak érzem, mert nem fogunk össze. Ha sikerülne közösséggé válnunk, létrehozunk pl. egy ifjúsági egyesületet, akkor a közösen felállított szabályok szerint jól működtethetnénk a klubot, nem úgy, mint most. Ehhez viszont segítségre van szükségünk a felnőttek részéről.

Hering Dávid:

Kevés a fiatal, de összefoghatnánk. Régebben a fiatalok összetartóbbak voltak, pl. közös kirándulásokat szerveztek. Ezt mi is megtehetnénk, ha nem lenne ez a szétválás. Szerintem nem szabad feladni.

Februárban őket ünnepeljük

Február 1-én	35 éves 65 éves	Horák Zsuzsanna Gyenis Béla	Béke u. 21. Lőtér 1.
Február 3-án	70 éves	Majdán István	Szabadság u. 9.
Február 5-én	85 éves	Vince Istvánné Bacskó Ilona	Kossuth u. 80.
Február 6-án	25 éves	Kiss Gábor	Kossuth u. 78.
Február 11-én	15 éves	Kalocsai Balázs	Akácfa u. 1.
Február 13-án	45 éves 50 éves	Praszna Lajos Péter Demkó György	Kossuth 154/A Szécsényi u. 4.
Február 14-én	65 éves	Koplányi István	Jókai u. 6.
Február 20-án	5 éves	Horák Gréta és Dorottya	Hunyadi u. 1.

Isten éltesse Mindannyiukat!

Apró hírek

Felhívás!

Dr. Hegedűs Szilárd állatorvos felhívja a sertéstartók figyelmét, hogy állataikat kötelezően be kell jelenteniük nyilvántartásba vétel céljából. A bejelentést március folyamán a Polgármesteri Hivatalban Fábíán Jánosnéval tehetik meg. A későbbi időpontban vásárolt állatokat a vásárlást követően kell bejelenteni.

Óvoda

Híreink szerint az óvodások már az ünnepekre készülődnek. Versekkel, énekekkel emlékeznek majd Nemzeti Ünnepeinkre, március 15-ére. A Húsvétra apró ajándéktárgyakat készítenek Magdi és Nóri óvónéni segítségével.

Iskola

Február 9-én rendezték meg az iskolai farsangot. Sztancsik József igazgató örömmel konstataulta, hogy minden eddiginél több diák jelent meg, és öltözött egyéni és csoportos jelmezbe. A gyerekek örömeiben a sok megjelent szülő is osztozott.

A 8. osztályosok leadták jelentkezési lapjukat a középiskoláknak, s már túl vannak a felvételikén. Úgy tűnik, hogy szinte minden jelentkezőnek sikerül bejutnia az első helyen megjelölt középiskolába.

Fonó

Február 16-án a Casteloart Kft. két munkatársa filmet forgatott a Hagyományörző Népdalkör tagjainak közreműködésével. Az asszonyok hagyományos palóc ételeket, palóc gulyást, túrós és hagymás buktát, szilvalekváros gombócot főztek. A filmfelvételekből CD kiadás, valamint egy tájételeket bemutató könyv készül.

Falóc föld Alapítvány

Kérjük a község adózó polgárait, hogy személyi jövedelemadójuk 1%-ának felajánlásával járuljanak hozzá programjaink, rendezvényeink megvalósításához, és a Fonó fenntartásának költségeihez.

Adószámunk: 18641183-1-12

Vidékfejlesztés 2007–2013

Az elmúlt év őszén az Új Magyarország Vidékfejlesztési Program (ÚMVP) keretein belül a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (FVM) helyi vidékfejlesztési irodákat (HVI) hozott létre. Az utóbbiak segítségével pedig helyi vidékfejlesztési közösségek alakultak Magyarországon szerte.

Balassagyarmat vonzáskörzetének 50 települése – köztük Herencsény – társult saját vidékfejlesztési programjának kialakítására és megvalósítására. Így 2007. szeptember 12-én Szügyben megalakult az Ipoly-menti Palócok Helyi Vidékfejlesztési Közösség. Első feladatuként kidolgozta a térség rövid stratégiai vázlatát, melynek alapján 2008. február 5-én a FVM határozatában lehetőséget adott a közösségnek, hogy elkészítse részletes vidékfejlesztési programját. A tervezésre 120 nap áll rendelkezésre, melyben az érintett települések önkormányzatainak, civil szervezeteinek és vállalkozóinak összefogására van szükség. Sikeres pályázat esetén az Ipoly-menti Palócok Helyi Vidékfejlesztési Közösség LEADER akciócsoporttá válhat, amely saját maga határozza meg legfontosabb fejlesztési irányait. Akciócsoporttá válás esetén a térség hozzávetőlegesen 2 milliárd forinttal gazdálkodhat. A pályázatok helyi szintű kiírása és bírálata után a térség megvalósíthatja saját elképzeléseit.

A témával kapcsolatban érdeklődni lehet a Balassagyarmati Kistérség Helyi Vidékfejlesztési Irodájában. Cím: 2699 Szügy, Rákóczi út 99–101. A HVI vezetője Praszna Lajos. Elérhetősége: 30/699-4964, balassagyarmati@hvi.hu.